

Sygn. akt IX W 6/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Wojciech Kottik

Protokolant – stażysta Wojciech Sowul

bez obecności oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniach 10 lutego i 3 marca 2017r., sprawy

M. B.

córki Z. i W. z domu W.

ur. (...) w O.

obwinionej o to, że:

w dniu 24 października 2016 r., o godz. 13²⁰ w O. na ul. (...) kierując samochodem m-ki M. (...) o nr rej. (...) pozostawiła pojazd na trawniku, w wyniku czego doprowadziła do deptania trawnika poprzez najeżdżanie na niego pojazdem

- tj. za wykroczenie z art. 144 § 1 kw,

ORZEKA

I. obwinioną **M. B.** uznaje za winną tego, że w dniu 24 października 2016 r., o godz. 13⁽²⁰⁾ w O. na ul. (...) kierując samochodem m-ki M. (...) o nr rej. (...) (...) zaparkowała ten pojazd na terenie przeznaczonym do użytku publicznego niszcząc lub uszkadzając roślinność tj. czynu z art. 144 § 1 kw i za to z mocy **art. 144 § 1 kw** skazuje ją na **karę grzywny w wymiarze 200,- (dwieście) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) złotych i opłatą w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 października 2016 r. funkcjonariusze Oddziałów Prewencji Policji K. w O. T. B. (1) i D. J. (1) pełniący służbę na terenie O. zostali wysłani przez dyżurnego na interwencję przy ul. (...) w O.. Podczas niej spostrzegli na naprzeciwko tej posesji, na terenie przeznaczonym do użytku publicznego zaparkowane są dwa samochody osobowe, marki M. (...) o nr rej. (...) (...) należący do obwinionej M. B. i drugi, P. (...) o nr(...) (...) należący do A. L. (1). Pojazdy te ustawione były kołami obu osi wzdłuż jezdni, na pasie gruntu na którym kiedyś rosła roślinność, która jednak w wyniku intensywnego użytkowania tego terenu przez kierujących pojazdami została zniszczona. Policjanci wylegitymowali właścicieli zaparkowanych pojazdów i za stwierdzone naruszenie przepisów zaproponowali im przyjęcie mandatów

karnych z art. 97 kw w kwocie po 200,- złotych. Obwiniona odmówiła przyjęcia tego mandatu i w związku z tym, po przeprowadzeniu czynności wyjaśniających skierowano przeciwko niej wnioski o ukaranie w którym zarzucono jej popełnienie wykroczenia z art. 144 § 1 kw

(dowody: notatka urzędowa k. 3, wydruk z bazy (...) k. 13; wydruk systemu G. M. k. 30 -31; wydruki przedłożone przez Straż Miejską k. 38-41, wydruki ze (...) k. 42-43; częściowo wyjaśnienia obwinionej k. 32, zeznania świadków – T. B. k. 32v, J. S. k. 32v-33; D. J. k. 51, częściowo A. L. k. 51v).

W związku z powyższym M. B. stanęła pod zarzutem popełnienia wykroczenia z art. 144 § 1 kw.

Obwiniona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej wykroczenia. Wyjaśniła na rozprawie, że jej zdaniem miejsce w którym zaparkowała swój pojazd jest położone w pasie drogowym i nie jest trawnikiem. Podkreśliła, że jej zdaniem samochodem nie można deptać trawnika, jak jej to zarzucono we wniosku i jednorazowe wjechanie na trawnik nie może go zniszczyć. Zarzuciła, że prowadzący czynności wyjaśniające niewłaściwie zmienił kwalifikację prawną czynu jej zarzucanego

(dowód: pisemne wyjaśnienia obwinionej k. 32-32v)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionej w zakresie, w jakim nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, nie zasługują na wiarę.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż obwiniona zaparkowała swój samochód naprzeciwko posesji przy ul (...), czterema kołami poza jezdnią na pasie terenu, który kiedyś był pokryty roślinnością, jednak na skutek parkowania pojazdów w tym miejscu stał się przysłowiowym „klepiskiem”. Stan tego miejsca już na maj 2012 r., obrazują załączone wydruki z systemu (...). Jak wynika to z informacji Straży Miejskiej i łączącej się z nią informacją (...) w O. działka ta o numerze ewidencyjnym (...) posiada oznaczenie użytku B – „grunty zabudowane i zurbanizowane – tereny mieszkaniowe” (k. 38, 41, 42). Nie jest tym samym, jak twierdzi obwiniona pasem drogowym i gruntem związanym bezpośrednio z drogą. Wprawdzie pismo (...) z dnia 15.02.2017 r., odnosi się do innej działki położonej w sąsiedztwie jednak pozwala na rozszyfrowanie symbolu użytkowania działki której dotyczy niniejsze postępowanie. Tym samym wskazane wyżej dowody z dokumentów pozwalają na ustalenie charakteru i przeznaczenia miejsca na którym doszło do przedmiotowego czynu.

Sąd w całości podzielił zeznania świadków, zarówno obu przesłuchanych w sprawie funkcjonariuszy Policji jak i świadka J. S. uznając, iż są one spójne i logiczne, a także znajdują potwierdzenie w pozostałych zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodach.

Ponadto sama obwiniona nie kwestionowała faktu postoju w przedmiotowym miejscu. Sąd ocenił również, że zeznania świadka A. L. co do miejsca parkowania pojazdu obwinionej również zasługują na wiarę. Tego przymiotu jednak nie można przyznać zeznaniom tego świadka w zakresie dotyczącym oceny charakteru miejsca parkowania pojazdów, w tym również samochodu obwinionego oraz przeznaczenia tego miejsca. Świadek jest osobą zarówno najbliższą dla obwinionej, dodatkowo osobiście zainteresowaną rozstrzygnięciem w niniejszej sprawie z uwagi na toczące się również przeciwko niemu postępowanie o takie samo wykroczenie.

Odnosząc się do argumentacji obwinionej należy podkreślić, że przepis art. 144 § 1 kw przewiduje trzy formy zachowania podlegające sankcji z tego przepisu m. in. działanie polegające na niszczeniu lub uszkodzeniu roślinności na terenach przeznaczonych do użytku publicznego. W ocenie Sądu niewątpliwie teren na którym doszło do przedmiotowego czynu ma taki właśnie charakter, a zachowanie polegające na zaparkowaniu na nim pojazdu bez wątplenia doprowadza do uszkodzenia roślinności, nawet jeśli była ona już w stanie szczytkowym w dniu zdarzenia. Niszczenie roślinności to takie oddziaływanie na nią, które powoduje, że przestaje ona istnieć lub tak zmienia właściwości, iż nie nadaje się ona do użytku zgodnie z jej pierwotnym przeznaczeniem. Z kolei uszkodzenie

rośliny następuje z chwilą fizycznego naruszenia jej materii, bez konieczności jej unicestwienia. Do zniszczenia lub uszkodzenia w świecie roślin dochodzi podczas każdego naruszenia fizycznej materii rośliny, w tym także trawy. W niniejszej sprawie, tym czynnikiem zewnętrznym był sam nacisk kół samochodu nawet przy braku widocznie drastycznych uszkodzeń zieleni (wyrwy) lub wyciekających płynów drażniących, których związki chemiczne mogą dokonać mikrodegradacji na terenie każdego terenu pokrytego roślinnością. Skutek w razie najechania pojazdu na teren zielony może być widoczny dopiero w późniejszym czasie.

Sąd dokonał jedynie nieznaczącej korekty opisu czynu przypisanego obwinionej przyjmując, że w dniu 24 października 2016 r., o godz. 13²⁰ w O. przy ul. (...) kierując samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) zaparkowała ten pojazd na terenie przeznaczonym do użytku publicznego niszcząc lub uszkadzając roślinność wypełniając tym samym znamiona wykroczenia art. 144 § 1 kw.

Sąd rozważał zakwalifikowanie zachowania obwinionej pod kątem również przepisów z art. 97 kw w zw. z art. 49 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, bowiem jak ustalono miejsce w którym parkowała obwiniona było położone bardzo blisko skrzyżowania z ul. (...) (odnogą tej ulicą posiadającą tę samą nazwę). Jednak dokładna analiza map i brak dokładnej, precyzyjnej informacji o miejscu zaparkowania pojazdu obwinionej nie pozwoliło na precyzyjne ustalenie, czy obwiniona faktycznie zaparkowała swój pojazd w odległości mniejszej niż 10 metrów od skrzyżowania.

Na wymiar kary orzeczonej w niniejszej sprawie ma wpływ nagminność popełnienia przez kierowców tego typu wykroczeń, co narusza ustalony porządek na drogach oraz znacznie utrudnia utrzymywanie roślinności na terenach przydrożnych. To, że okolice te wyglądają często jak klepiska wynika właśnie z faktu traktowania tych miejsc jako darmowych miejsc parkingowych. Na ocenę stopnia szkodliwości przypisanego obwinionej czynu ma również niewątpliwie postawa obwinionej, która nawet nie próbowała postarać się o refleksję nad swoim zachowaniem doszukując się uchybień po stronie wszystkich innych a nie siebie.

Przy wymiarze kary jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę uprzednią niekaralność obwinionej za przestępstwa w ruchu drogowym.

W związku z powyższym wymierzona obwinionej kara grzywny w wysokości 200,- złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu i zawinienia, a także spełni swoje cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983r. Nr 49, Poz. 223 ze zm.) Sąd obciążył obwinioną o zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- złotych i opłatą w kwocie 30,- złotych uznając, że jest ona w stanie ponieść i te niewielkie przecież koszty powstałe przecież na skutek jej czynu.